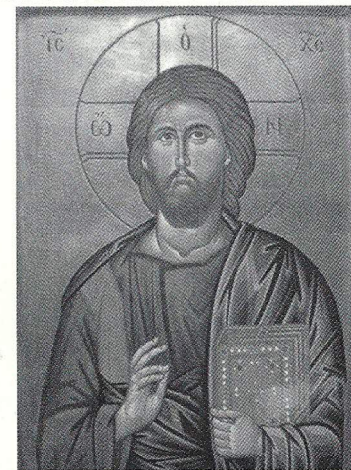

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΟΡΓΟΕΠΗΚΟΟΣ

Η ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙΟΥ

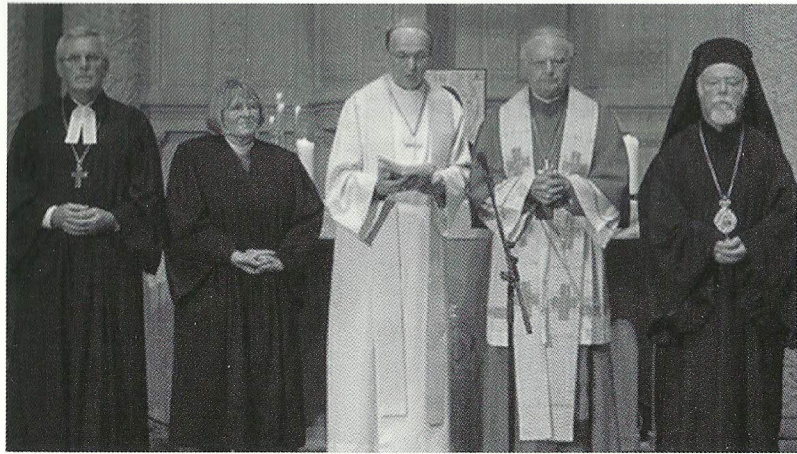
Η ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΤΕΣΤΗ
ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ
ΙΕΡΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΟΥ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ

Επιμέλεια κειμένων
† ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ
ΓΕΛΑΣΙΟΣ ΜΗΕΤΟΝΤΟΣ
6906454874

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν χωράει αμφιβολία ότι ο παγκόσμιος Οικουμενισμός, αποτελεί σήμερα το σπουδαιότερο και μεγαλύτερο εκφυλιστικό φαινόμενο της εποχής μας και ταυτόχρονα την μεγαλύτερη απειλή κατά της ανθρωπότητας. Πρόκειται για ένα παγκόσμιο κίνημα, γέννημα της Μασονίας και του Διεθνούς Σιωνισμού, που έχει σαν μοναδικό σκοπό την δημιουργία μιας νέας τάξεως πραγμάτων, δηλαδή την πολιτική, οικονομική, πολιτισμική και θρησκευτική κυριαρχία του πάνω σ' όλο τον πλανήτη, σ' όλη την ανθρωπότητα.

Ο Οικουμενισμός, Διαχριστιανικός και Διαθρησκευτικός, είναι Νεο-γνωστικισμός ή Θρησκευτικός Συγκρητισμός, και αναμειγνύει την Ορθοδοξία με αιρέσεις, με θρησκευάματα, με φιλοσοφικά συστήματα, με τον Σατανισμό.

Διότι ανατρέπεται συνολικά την Ορθόδοξη πίστη, μέσω της αντιπατερικής ή μεταπατερικής θεολογίας, η οποία αλλοιώνει τους θεολογικούς όρους με δαιμονικές και ορθολογιστικές ερμηνείες τους.

Η Παναίρεση του Οικουμενισμού εισήχθη «συνοδικώς» μέσω της δογματικής απόφασης της Ψευδο-Συνόδου με τον τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Αυτή η δογματική απόφαση αλλοιώνει δογματικά τα άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως «Και εις το Πνεύμα το Άγιον ... το εκ του Πατρός εκπορευόμενον», «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» και «Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεςιν αμαρτιών».

Ο Διαθρησκευτικός Οικουμενισμός, ο οποίος εργάζεται πυρετωδώς για την ανοικοδόμηση μιας νέας παγκόσμιας θρησκείας, ή πανθρησκείας, που θα είναι αποτέλεσμα της ομογενοποίησης και ισοπεδώσεως όλων των θρησκειών.

Στην επίτευξη αυτού του οράματος έχουν συστρατευτεί οι οικουμενιστές, επικαλούμενοι μάλιστα το βιβλικό χωρίο «**Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται**» (Ματθ. 5:9), το οποίο όμως διαστρεβλώνουν και παρερμηνεύουν. Ωστόσο μια τέτοιου είδους αποστολή της Εκκλησίας και μάλιστα σε συνεργασία με όλες τις θρησκείες του κόσμου, δεν μπορεί να δικαιωθεί, ούτε να θεμελιωθεί, ούτε στα βιβλικά κείμενα, ούτε στην πατερική μας Γραμματεία. Δεν υπάρχει ούτε μια βιβλική μαρτυρία, στην οποία να φαίνεται, ότι ο Χριστός κάλεσε τους μαθητές του, να συνεργαστούν με τις άλλες θρησκείες, για να συμβάλλουν

στην παγκόσμια ειρήνη. Επίσης κανένας από τους αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας ισχυρίστηκε ποτέ, ή διατύπωσε μια παρόμοια θεωρία. Αποστολή της Εκκλησίας δεν είναι να συμβάλει στην ανοικοδόμηση μιάς κοσμικού τύπου παγκόσμιας ειρήνης. Αποστολή της είναι να ειρηνεύσει τον άνθρωπο με τον Θεό, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να ειρηνεύσουν και οι άνθρωποι στη συνέχεια μεταξύ τους. Να προσφέρει τον Χριστόν, τον μόνον ειρηνοποιόν, ο οποίος είναι **«η ειρήνη ημών» (Εφ.2,14) «πάντες οι θεοί των εθνών δαιμόνια»** (Ψαλμ.95,5)

Απόστολοι, Πατριάρχες, Αρχιεπίσκοποι και θεολόγοι Ποτέ δεν διανοήθηκαν να συμμαχήσουν και να συνεργαστούν με άλλες θρησκείες και αιρέσεις για να υπηρετήσουν μιά κοσμικού τύπου παγκόσμια ειρήνη.

Με την χάριν του Θεού και δι' ευχών των αγίων Πατέρων μας, θα απαντήσουμε σε όλες αυτές τις σοφιστικές ενστάσεις και επιχειρηματολογίες των Φιλοοικουμενιστών.

Ο Οικουμενισμός είναι αίρεσις των αιρέσεων, διότι μέχρι τώρα εκάστη αίρεσις, εν τη ιστορία της Εκκλησίας προσεπάθησε να τεθή εν τη θέσει της αληθούς Εκκλησίας, ενώ η Οικουμενική κίνησις ενώσασα απάσας τας αιρέσεις προσκαλεί όλας ομού να τιμήσουν εαυτάς ως την Μίαν, Αληθή Εκκλησίαν! Ενταύθα ο αρχαίος Αρειανισμός, Μονοφυσιτισμός, Πελαγיאτισμός, Εικονομαχία, και απλώς κάθε δυνατή δεισιδαιμονία των συγχρόνων αιρέσεων υπό τελείως διαφορετικά ονόματα έχουν ενωθεί εναντίον της Εκκλησίας. Αυτό το φαινόμενο είναι αναμφιβόλως αποκαλυπτικού χαρακτήρος... Ο Οικουμενισμός προσπαθών να καταστρέψη τα όρια της Εκκλησίας του Χριστού, δεν έχει όρια ο ίδιος, διότι δεν συζητάμε μόνον περί ενώσεως με όλους τους αιρετικούς Χριστιανούς, τους Ιουδαίους και Μωαμεθανούς, αλλά και πας δαιμονολάτρης ζων επί της γης είναι μέλος της εκκλησίας - ΠΣΕ - 350 δαιμονολατρίες μέχρι στιγμής.

Παραθέτουμε δύο-τρεις δηλώσεις διαπρεπών βλάσφημων Οικουμενιστών:

«Απατώμεθα και αμαρτάνουμε, εάν νομίζωμεν ότι η Ορθόδοξος Πίστις κατήλθεν εξ ουρανού και ότι τα άλλα δόγματα είναι ανάξια. Τριακόσια εκατομμύρια ανθρώπων εξέλεξαν τον Μουσουλμανισμό δια να φθάσουν εις τον Θεόν των και άλλα εκατοντάδες εκατομμύρια είναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπός κάθε θρησκείας είναι να βελτιώση τον άνθρωπον» (Πατρ. Αθηνάγορας, «Ορθόδοξος Τύπος» Δεκ. 1968).

«Και ο Μωάμεθ είναι ένας απόστολος ο οποίος πολλούς ωδήγησε εις την Βασιλείαν των Ουρανών» (Αλεξανδρείας Παρθένιος).

Η ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΤΕΣΤΗ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Διότι, οί λέξεις «αίρεση» και «αίρετικός» δέν υπάρχουν ούτε μία φορά μέσα στα κείμενά της, άμνηστεύοντάς τες ούσιαστικώς, και διότι, αντίθετως πρὸς ὄλες τις προηγούμενες ὄντως Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας, οί ὁποῖες κατεδίκασαν καί ἀνεθεμάτισαν τίς αἰρέσεις καί τούς αἰρετικούς, αὐτή ἐπέβαλε τήν ἀναγνώριση τῶν αἰρέσεων τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὡς ἐκκλησιῶν ἰσοτίμων, ἰσοκύρων καί ἰσαζίων μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν φράση τοῦ τελικοῦ ἐπισήμου κειμένου της μέ τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» πού λέει ὅτι **«ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν»**

Ἡ ἐν πολλοῖς δυσερμήνευτη καί ἀκατανόητη φράση «τῶν ἄλλων ἑτεροδόξων ἐκκλησιῶν καί ὁμολογιῶν» εἶναι ἀντιφατική καί ἀπαράδεκτη, διότι, ὅταν ὁμιλοῦμε περί Ἐκκλησίας, αὐτή δέν μπορεῖ νά εἶναι ἑτεροδοξία, δηλ. αἰρετική, καί, ὅταν ὁμιλοῦμε περί ἑτεροδοξίας, δηλ. αἰρέσεως, αὐτή δέν μπορεῖ νά εἶναι Ἐκκλησία, μέ τήν θεολογική ἔννοια τοῦ ὄρου. Ὁ ὀρισμός τῆς Ἐκκλησίας μᾶς δίδεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Δομήτορά Της, μέ τό ἀφευδέστατο στόμα Του, τόν οὐρανοβάμονα θεῖο Παῦλο, ὁ ὁποῖος στήν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή του μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι «...αὐτόν (τόν Χριστόν) ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» **Συνεπῶς εἶναι ἀδύνατη ἡ ὕπαρξη ἑτεροδοξίας Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ἀδύνατη ἡ ὕπαρξη ἑτεροδόξου Χριστοῦ.** Ὁ παραπάνω ὀρισμός τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ μέ κεφαλὴ τόν ἴδιο, τινάζει κυριολεκτικά στόν ἄερα τόν ἰσχυρισμό τῆς «Δηλώσεως» τοῦ Τορόντο (1950) ὅτι στά πλαίσια τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», δηλ. αἰρέσεων, «αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι ἀπέφυγον νά δώσουν λεπτομερείας καί ἀκριβεῖς ὀρισμούς περί τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας», διότι ἡ Ἐκκλησία ὀρίζεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο ὡς Σῶμα Χριστοῦ. **Ἡ Κολυμπάρια Συνέλευση, ὡς θετικῶς**

διακειμένη προς τις αιρέσεις, δέν οδηγεί τόν άνθρωπο στην σωτηρία, αλλά στην απώλεια. Αυτό οφείλεται, μεταξύ άλλων, και στο ότι, όχι μόνο αγνοεί και δέν λαμβάνει υπ' όψιν την άποκτηθείσα άρνητική έμπειρία από τούς διεξαχθέντες και διεξαγομένους Θεολογικούς Διαλόγους με τούς έτεροδόξους-αίρετικούς και από την συμμετοχή της Όρθοδόξου Έκκλησίας στο λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών», δηλ. αιρέσεων, αλλά αντίθετως έπαινει τή συμμετοχή της Όρθοδόξου Έκκλησίας σ'αυτούς και στο Συμβούλιο, όπως γράφεται στις παραγράφους 16, 17, 18, 19 και 21.

Η συμμετοχή τών Όρθοδόξων στο λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών», δηλ. αιρέσεων, έξευτελίζει κατ'άρχην την Μία, Αγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία, έπειδή γίνεται ένα μικρό μέρος μέσα στο συνονθύλευμα αυτό τών κατεγνωσμένων από Οίκουμενικές Σύνοδους έκατοντάδων προτεσταντικών αιρέσεων με τις άπίστευτες δογματικές έκτροπές και διδασκαλίες, και τών έπίσης κατεγνωσμένων αίρετικών Μονοφυσιτών Άντιχαλκηδονίων, πράξη για την όποια θρηνούν οι έν ούρανω παλαιοι και νέοι Άγιοι.

Ό Όσιος Ίουστίνος ό Πόποβιτς σέ πολλά κείμενά του έπικρίνει την συμμετοχή τών Όρθοδόξων στο παναιρετικό αυτό Συμβούλιο. Σ' ένα άπ'αυτά, άπευθυνόμενος στη Σύνοδο της Έκκλησίας της Σερβίας τό 1974, γράφει με πολύ πόνο: **«Έως πότε θα έξευτελιζωμεν δουλικώς την Άγίαν μας Όρθόδοξη Άγιοπατερικήν και Άγιοσαββιτικήν Έκκλησίαν διά της οίκτρως και φρικωδώς άντιαγιοπαραδοσιακής στάσεώς μας έναντι του Οίκουμενισμού και του λεγομένου Οίκουμενικού Συμβουλίου τών Έκκλησιών; ... Άλλοίμονον, άνήκουστος προδοσία!**

Οί πλάνες του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών», δηλ. αιρέσεων, που άποτυπώνονται στα κείμενά του, όπως της Λίμα (1982), του Πόρτο Άλέγκρε (2006) και ιδιαίτερα του Πουσιάν (2013), προκάλεσαν την όρθόδοξη άutoσυνειδησία.

Τό κακόδοξο κείμενο της Κρήτης στην **παράγραφο 19** άναφέρεται επαινετικά στη συμμετοχή τών Όρθοδόξων Έκκλησιών στο λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών», δηλ. αιρέσεων. Έδω έκαναν τό λάθος οι συντάξαντες και ύπογράφαντες τό κείμενο και μνημόνευσαν θετικά την **«Δήλωση» του Τορόντο** του 1950. Έγραφαν: «Έχουν (οί Όρθόδοξες Έκκλησίες) βαθείαν την πεποίθησιν ότι αι έκκλησιολογικαι προϋποθέσεις της Δηλώσεως του Τορόντο (1950), τιτοφορουμένης «Η Έκκλησία, αι Έκκλησία και τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών» είναι κεφα-

λαιώδους σημασίας διά την Όρθόδοξον συμμετοχήν εις τό Συμβούλιον».

Ό τίτλος της «Δηλώσεως» του Τορόντο εκφράζει άπόλυτα την προτεσταντική εκκλησιολογία και έπρεπε **να μη γίνει** δεκτός από τούς τότε εκπροσώπους, διότι εισηγγείται την άόρατη μία «έκκλησία» και τις όρατες άλλες «έκκλησίες», που έξ'ΐσου άποτελοδν την Μία «Έκκλησία», και έπομένως άναγνωρίζει την ίδια εκκλησιαστικότητα στις όρατες «έκκλησίες»-μέλη της άόρατης «έκκλησίας». Υπάρχουν έπίσης κι άλλες παράγραφοι στην «Δήλωση» του Τορόντο, που άποκρύφτηκαν και είναι άπαράδεκτες από πλευράς Όρθοδόξου. Έπικαλείται μεν όρθώς τό κακόδοξο κείμενο της Κρήτης την παράγραφο 2 της «Δηλώσεως» του Τορόντο, που λέει ότι σκοπός του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών», δηλ. αιρέσεων, δέν είναι να διαπραγματευεται ένώσεις μεταξύ τών Έκκλησιών, αλλά να βοηθήσει την προσέγγισή τους, άποκρύπτει δέ άλλες παραγράφους, οι όποιες **άναγνωρίζουν την εκκλησιαστικότητα τών αιρέσεων και έξισώνουν την Όρθόδοξη Έκκλησία με τις αιρέσεις.** Έτσι, σύμφωνα με τή «Δήλωση» του Τορόντο, την όποια άποδέχτηκαν και οι τότε ύπογράφαντες αυτήν (όπως ό Σεβ. Μητρ. Θυατείρων κυρός Γερμανός και ό μακαριστός π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, άντιπρόσωποι του Οίκουμενικού Πατριαρχείου), αλλά και οι ύπογράφαντες τό έν λόγω κακόδοξο κείμενο της ψευδοσυνόδου της Κρήτης, ύπάρχει ή μία άόρατη «Έκκλησία του Χριστού» και οι έπί γής έπί μέρους «έκκλησίες», και ότι είναι πληρέστερο και περιεκτικώτερο τό να **άνηκει κανείς στην μία άόρατη «Έκκλησία του Χριστού», που την συναποτελοδν όλοι, και οι αίρετικοί και οι Όρθόδοξοι, παρά να άνήκει ό καθένας στην δική του Έκκλησία. Έπομένως, ή Όρθόδοξη Έκκλησία δέν είναι ή «Έκκλησία του Χριστού», αλλά ένα κομμάτι αυτής της «Έκκλησίας».**

Γι' αυτό και ζητείται να έχουν οι Όρθόδοξοι επικοινωνία με τούς άλλους αίρετικούς, ώστε, μέσω αυτών, να μετέχουν κι αυτοί στην «Έκκλησία του Χριστού». Γράφει έπί λέξει ή «Δήλωση» του Τορόντο : «Αί Έκκλησίαι-μέλη άναγνωρίζουν ότι τό άποτελείν μέλος της Έκκλησίας του Χριστού είναι περιεκτικώτερον (more inclusive) ή τό άποτελείν μέλος της ίδιας αυτών Έκκλησίας. Έντεθεν και ζητοδν να εισέλθουν εις ζώσαν επαφήν μετά τών εκτός τών ίδιων τάξεων, αίτινες όμολογοδν την Κυριότητα του Χριστοδ».

Στην ίδια παράγραφο άναγνωρίζεται ότι **ύπάρχει «έκκλησία εκτός της Έκκλησίας» και ότι τό βάπτισμα τών αίρετικών είναι έγκυρο.**

Γράφεται έπί λέξει: «Όλοι αι Χριστιανικαι Έκκλησίαι, περιλαμβανομένης και της

Ρωμαϊκής, δέχονται ότι δεν υπάρχει πλήρης ταυτότης μεταξύ τοῦ εἶναι μέλος τῆς παγκοσμίου (καθολικῆς) Ἐκκλησίας καί τοῦ εἶναι μέλος τῆς ἰδίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουσαι ὅτι ὑπάρχουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἐκτός τῶν ὁρίων (extra muros), ὅτι οὗτοι κατά διαφορετικόν τρόπον (aliquo modo) ἀνήκουν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει **«ἐκκλησία ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας»**. Ἡ ἀναγνώρισις αὐτῆ ἐκδηλοῦται διά τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, **δέχονται ὡς ἔγκυρον τό Βάπτισμα, τό τελεσθέν ὑπό ἄλλων Ἐκκλησιῶν»**.

Σέ ἄλλο σημεῖο ἡ «Δήλωση» τοῦ Τορόντο **ἀναγνωρίζει ἐκκλησιαστικότητα στίς αἱρέσεις, ἡ ὅποια, ὅμως, ἀπλῶς εἶναι ἀτελής**. Γράφεται ἐπί λέξει: «Αἱ Ἐκκλησίαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. θεωροῦν τήν σχέσιν ἄλλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τήν Ἁγίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τήν ὅποیان ὁμολογοῦν τά Σύμβολα, ὡς ὑποκείμενον ἀμοιβαίας ἐξετάσεως. Οὐχ ἦττον τό εἶναι μέλος δέν συνεπάγεται ὅτι ἐκάστη Ἐκκλησία ὀφείλει νά θεωρῆ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας-μέλη ὡς Ἐκκλησίαν **ἐν τῇ πλήρει καί ἀληθεῖ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως**. Ὑπάρχει θέσις ἐν τῷ Π.Σ.Ε. καί διά τὰς Ἐκκλησίας ἐκεῖνας, αἵτινες ἀναγνωρίζουν ἄλλας Ἐκκλησίας ὡς Ἐκκλησίας **ἐν τῇ πλήρει καί ἀληθεῖ ἐννοίᾳ**, καί δι' ἐκεῖνας, αἵτινες δέν ἀναγνωρίζουν. Ἄλλ' **αἱ ἀπεσχισμένα αὐταῖ Ἐκκλησίαι**, ἃν καί δέν ἤμποροῦν νά ἀποδεχθοῦν ἀλλήλας ὡς ἀληθεῖς καί καθαρὰς Ἐκκλησίας, πιστεῦουν ὅτι δέν πρέπει νά μένουν ἐν ἀπομονώσει ἀπ' ἀλλήλων καί διά τοῦτο συνηνώθησαν ἐν τῷ Π.Σ.Ε. Γινώσκουν ὅτι ὑπάρχουν διαφοραὶ πίστεως καί διοικήσεως, ἀλλ' **ἀναγνωρίζουν ἀλλήλας ὡς διακονούσας τόν αὐτόν Κύριον** καί ποθοῦν νά ἐξετάζουν τὰς διαφοράς των ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι δύνανται οὕτω νά ὀδηγηθοῦν ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἵνα ἐκδηλώσουν τήν ἐνότητα αὐτῶν ἐν Χριστῷ».

Γράφεται, ἐπίσης, στή «Δήλωση» τοῦ Τορόντο ὅτι **οἱ αἱρέσεις ἔχουν «στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας» καί «ἴχνη Ἐκκλησίας», τά ὅποια εἶναι «ἰσχυρά μέσα, μέ τά ὅποια ἐνεργεῖ ὁ Θεός»**. Αὐτά, βεβαίως, εἶναι πλήρης ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Γράφει ἐπί λέξει ἡ «Δήλωση» τοῦ Τορόντο: «Αἱ Ἐκκλησίαι-μέλη τοῦ ΠΣΕ ἀναγνωρίζουν ἐν ἄλλαις Ἐκκλησίαις **στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας**. Θεωροῦν ὅτι ἡ ἀμοιβαία αὐτῆ ἀναγνώρισις ὑποχρεοῖ αὐτὰς ν' ἄρζωνται σοβαρὰς συνδιαλέξεως μετ' ἀλλήλων, ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ **στοιχεῖα** ταῦτα **τῆς ἀληθείας**, θά ὀδηγήσουν εἰς τήν ἀναγνώρισιν τῆς ὅλης ἀληθείας καί εἰς ἐνότητα βασιζομένην ἐπὶ τῆς ὅλης ἀληθείας. Εἶναι γενικὴ διδασκαλία εἰς τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας ὅτι ἄλλαι Ἐκκλησίαι ἔχουν **στοιχεῖα** τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας,

τά ὅποια μερικαὶ Ἐκκλησίαι ἀποκαλοῦν **«ἴχνη Ἐκκλησίας»**. Τοιαῦτα στοιχεῖα εἶναι τό κήρυγμα τοῦ λόγου, ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγ. Γραφῶν καί ἡ **τέλεισις τῶν μυστηρίων**.

Τὰ στοιχεῖα αὐτά εἶναι κάτι πλεον ἢ ὠχραὶ σκιαὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι γεγονότα πραγματικῶς εὐόσινα καί παρέχουν εὐκαιρίαν, ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι ἐργασθοῦν δι' ἐλευθέρας καί ἀδελφικῆς ἐπαφῆς πρὸς τήν πραγματοποίησιν πλήρους ἐνότητος. Ἔτι πρὸς Χριστιανοὺς ὄλων τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀτόψεων, καθ' ὅλον τόν κόσμον, διά τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἤγαγον ἄνδρας καί γυναῖκας εἰς σωτηρίαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, εἰς κοινότητα ζωῆς ἐν Αὐτῷ καί εἰς τήν χριστιανικὴν συναδέλφωσιν πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Οἰκουμ. Κίνησις βασιζέται ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι τὰ **«ἴχνη αὐτά»** δεόν νά συνεχισθοῦν. Αἱ Ἐκκλησίαι δεόν νά μὴ περιφρονοῦν αὐτά ὡς στοιχεῖα μόνον ἀληθείας, ἀλλὰ νά χαίρουν ἐπ' αὐτοῖς ὡς εὐοίωνοις σημείοις, ἅτινα τείνουν πρὸς πραγματικὴν ἐνότητα. Διότι, τὰ σημεία αὐτά τί εἶναι; Οὐχὶ νεκρά λείψανα τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' **ἰσχυρά μέσα, δι' ὧν ἐνεργεῖ ὁ Θεός**. Εἶναι δυνατόν νά ἐγερθοῦν ζητήματα περὶ τοῦ κύρους καί τῆς καθαρότητος τῆς διδασκαλίας καί τῆς μυστηριακῆς ζωῆς, ἀλλ' οὐδέν ζήτημα δύναται νά ἐγερθῆ ὅτι τοιαῦτα δυναμικὰ στοιχεῖα ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς δικαιολογοῦν τήν ἐλπίδα ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, αἵτινες διακρατοῦν αὐτά θά ὀδηγηθοῦν εἰς τήν πλήρη ἀλήθειαν. Διά τῆς Οἰκουμενικῆς Συνδιαλέξεως διευκολύνεται τοιαύτη ἀναγνώρισις τῆς ἀληθείας».

Ἀπὸ τήν κακόδοξην «Δήλωση» τοῦ Τορόντο προκύπτει ὅτι, ἐκτός τῆς ἀναγνωρίσεως στοιχείων ἀληθείας στίς ἄλλες «ἐκκλησίες», δηλ. στίς αἱρέσεις, γίνεται ἀμοιβαίως ἀποδεκτό ὅτι καί **στήν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν δέν ὑπάρχει ἡ ὅλη ἀλήθεια, ἀλλ' αὐτὴ θά προκύψει ἀπὸ τὴν ἀλληλογνωριμίαν καί τὴν συνδιάλεξιν μετ' ἀλλήλων, ἀπὸ τοῦς Θεολογικοῦς δηλ. Διαλόγους**.

Γράφεται ἐπί λέξει : «Αἱ Ἐκκλησίαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. θέλουν νά συσκέπτονται, ἀναζητοῦσαι νά μάθουν παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ποῖαν μαρτυρίαν Οὗτος θέλει νά φέρωσι πρὸς τόν κόσμον ἐπὶ τῷ ὀνόματι Του». «Περαιτέρω πρακτικόν πόρισμα κοινῆς συμμετοχῆς εἰς τό Π.Σ.Ε. εἶναι ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι-μέλη ὀφείλουν ν' ἀναγνωρίζουν τήν ἀλληλεγγύην των, νά βοηθοῦν ἀλλήλας ἐν ἀνάγκῃ καί ν' ἀπέχουν τοιοῦτων ἐνεργειῶν, αἵτινες εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀδελφικὰς σχέσεις».

Τὸ πολὺ χειρότερον εἶναι ὅτι σὲ ἄλλη παράγραφῳ τῆς «Δηλώσεως» τοῦ Τορόντο ἔγινε ἀποδεκτό ὅτι, χωρίς τις ἄλλες «ἐκκλησίες», χωρίς τήν πανσπερμία δηλ. τῶν αἱρέσεων, **τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει οἰκοδομηθεῖ οὔτε ἔχει ἀνακαινι-**

σθει, αλλά αυτό γίνεται, όταν έχουμε σχέση με τους άλλους. Γράφει επί λέξει ή «Δήλωση» τοῦ Τορόντο: «Αί Ἐκκλησῖαι-μέλη εἰσέρχονται εἰς πνευματικάς σχέσεις, διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦν νά μάθουν παρ' ἀλλήλων καί νά βοηθοῦν ἀλλήλας, ὅπως οἰκοδομηθῇ τὸ Σῶμα Χριστοῦ καί ἡ ζωὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνακαινισθῇ». Στὴν κακὸδοξή «Δήλωση» τοῦ Τορόντο θεμελιώνει τὴν **ἀλληλοαναγνώριση τοῦ βαπτίσματος μεταξὺ τῶν αἱρέσεων-μελῶν τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»,** δηλ. αἱρέσεων, καί τὸ ἕτερο κακὸδοξο κείμενο τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006), **τὸ ὁποῖο ἔγινε κοινῶς ἀποδεκτὸ καί ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους,** μέ τὴν ἐξῆς διατύπωση :

«Βεβαιώνουμε ὅτι ὑπάρχει ἓνα Βάπτισμα, ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχει ἓνα σῶμα καί ἓνα Πνεῦμα, μία ἐλπίδα τῆς κλήσεώς μας, ἓνας Κύριος, μία πίστις, ἓνας Θεός καί Πατήρ ὄλων μας (πρβλ. Ἐφ. 4, 4-6). Ἐν τῇ Χάριτι τοῦ Θεοῦ τὸ Βάπτισμα φανερώνει τὴν πραγματικότητα ὅτι ἀνήκουμε εἰς ἀλλήλους, παρότι μερικές ἐκκλησίες δέν μποροῦν νά ἀναγνωρίσουν τοὺς ἄλλους ὡς Ἐκκλησία μέ τὴν πλήρη σημασία τοῦ ὅρου.

Ξαναθυμίζουμε τὴν διακήρυξί τοῦ Τορόντο, στήν ὁποία οἱ ἐκκλησίες-μέλη βεβαιώνουν ὅτι «τό νά εἶναι κανεῖς μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι κάτι πῶς περιεκτικό ἀπὸ τὸ νά εἶναι μέλος τῆς ἴδιας τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ὁμάδος». Ἀναζητοῦν, λοιπόν, νά ἔλθουν σέ ζωντανή ἐπικοινωνία μέ ἐκεῖνους, πού, ἔξω ἀπὸ τίς δικές τους τάξεις, ὁμολογοῦν τόν Ἰησοῦ ὡς Κύριον»

Στὴν ἴδια προοπτικὴ τῆς ἀλληλοαναγνώρισεως τοῦ βαπτίσματος τῶν αἱρέσεων-μελῶν τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», δηλ. αἱρέσεων, σημειώνεται στήν «Δήλωση» τοῦ Τορόντο : «Ὅλες οἱ Χριστιανικές Ἐκκλησίες, περιλαμβανομένης καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης θεωροῦν ὅτι δέν εἶναι ἀπολύτως τὸ ἴδιο νά εἶναι κάποιος μέλος τῆς Παγκοσμίου Ἐκκλησίας καί νά εἶναι μέλος τῆς δικῆς του Ἐκκλησίας. Αὐτές ἀναγνωρίζουν ὅτι ὑπάρχουν ἐκκλησίες-μέλη ἐκτός τῶν ὁρίων (extra muros), ὅτι αὐτές ἀνήκουν μέ διαφορετικό τρόπο (aliquo modo) στήν Ἐκκλησία, ἢ ἐπίσης ὅτι ὑπάρχει ἐκκλησία ἐκτός τῆς ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ κατανόησις βρῖσκει ἔκφρασι στό γεγονός ὅτι, ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, οἱ Χριστιανικές Ἐκκλησίες ἀποδέχονται ὡς ἔγκυρο τὸ βάπτισμα, πού τελεῖται ἀπὸ ἄλλες Ἐκκλησίες»

Γνωστή τυγχάνει ἡ ὑποστηρικτικὴ καί ἐπαινετικὴ, ἀπαράδεκτη ὁμως ἀπὸ ὀρθόδοξου δογματικῆς καί θεολογικῆς ἐπόψεως, ἀναφορὰ τοῦ **Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου** περὶ τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, ἡ ὁποία φανερώνει τὴ νέα

οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία του. Εἶπε ὁ ἴδιος :

«Ἀπηλλαγμένοι λοιπόν τῶν ἀγκυλώσεων τοῦ παρελθόντος καί ἀποφασισμένοι νά παραμείνωμεν ἠνωμένοι καί νά ἐργασθῶμεν ἀπὸ κοινῶ, ἐθέσαμεν, πρὸ δύο ἐτῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θ' Συνελεύσεως ἐν Porto Alegre Βραζιλίας, τὰς βάσεις μιᾶς νέας περιόδου εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ σημερινὸν πλαίσιον τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων, ὡς καί τὰς σημειωθεῖσας εἰς τὸν οἰκουμενικὸν χῶρον σταδιακὰς ἀλλαγὰς. Χαίρομεν, διότι εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Συμβουλίου εὐρίσκεται πάντοτε τὸ ὄραμα τῶν ἐν αὐτῷ δραστηριοποιουμένων Ἐκκλησιῶν, διὰ τὴν ἐπίτευξιν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνότιτος ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καί περὶ τῆς αὐτῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης».

Γίνεται, λοιπόν, φανερό ὅτι ἡ «Δήλωση» τοῦ Τορόντο, μέ τὰ πολὺ σοβαρὰ ἐκκλησιολογικὰ της προβλήματα, ἔχει ἀποκτήσει, μέσω τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης, «συνοδικῶς» κύρος καταστατικοῦ κειμένου ἀναφορὰς γιὰ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία.

Προκύπτει ἡ ἐκτίμησις ὅτι στὰ κείμενα τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», δηλ. αἱρέσεων, ἐπικρατεῖ πράγματι ἓνα ἀνακάτεμα, ἓνα μτέρδεμα, μιὰ ἄμικτη μίξη, μιὰ ἄνω κάτω κατάστασις καί τελικὰ μιὰ σύγχυσις. Βρῖσκει κανεῖς καί παίρνει ὅ,τι θέλει. Ὅτι οὐσιαστικά τὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», δηλ. αἱρέσεων, εἶναι ἓνα νεοεποχίτικο, πανθηρησκειακὸ καί πανομολογιακὸ χωνευτήρι μέ διαφορῶμενες, ἀντιφατικές καί ἀλληλοαναιρούμενες θέσεις, ὥστε νά ἱκανοποιοῦνται ὅλες οἱ πλευρές, **ἀπέκρυσαν** ὁμως, τὰ ὑπόλοιπα, πού ἀνατρέπουν τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησιολογία καί ἐγκρίνουν τὴν διευρυμένη Ἐκκλησιολογία τῶν Προτεσταντῶν, **ἀναγνωρίζοντας στοιχεῖα ἀληθείας καί στίς ἄλλες «ἐκκλησίες»,** δηλ. στίς αἱρέσεις.

Ἡ θετικὴ καί ἐπαινετικὴ ἀναφορὰ σέ κείμενα τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», δηλ. αἱρέσεων, ὅπως ἡ «Δήλωση» τοῦ Τορόντο, τὰ κείμενα τῆς Λίμα [τοῦ Πόρτο Alegre καί τοῦ Πουσάν τὰ ὁποῖα δέν ἀπορίπτει, σημαίνει ὅτι τὸ κακὸδοξο τελικὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης **δέχεται τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων καί ἀμφισβητεῖ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.**

Πηγή πρωτοπρεσβ. π. Ἁγγελου Ἀγγελακόπουλου - επιτομὴ

Τὰ συμπεράσματα πὸ ἀβίαστα ἐξάγονται ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν τελικῶν κειμένων τῆς Ληστρικής Συνόδου εἶναι ὅτι:

1. Ἀκολούθησε καινοφανεῖς μεθοδεύσεις στὴν θεματολογία καὶ τίς πρακτικές τῆς.
2. Ἀπέκλεισε τοὺς Ἐπισκόπους καὶ κατέλυσε τὴν Ὁρθόδοξη συνοδικότητα καὶ ἐν γένει χρησιμοποιήθηκαν ἀντορθόδοξοι μέθοδοι στὸν τρόπο λειτουργίας τῆς.
3. Δὲν ὑπῆρξε ἐπαρκὴς ἐνημέρωση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος· ἀντίθετα ὑπῆρξε ἀπόκρυφη τῶν ἀποφασισζομένων κατὰ τὴν προσυνοδικὴ διαδικασία.
4. Καθιέρωσε τὴν μεταπατερικὴ καὶ βαπτισματικὴ θεολογία.
5. Νομιμοποίησε ἐπίσημα καὶ συνοδικὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.
6. Ἐπετεύχθη τελικὰ ὁ στόχος τῆς ἐκκλησιαστικοποίησεως τῶν αἵρέσεων, δηλαδή ἔγινε δεκτὸ ὅτι ὁ Παπισμὸς καθὼς καὶ λοιποὶ αἵρετικοὶ εἶναι Ἐκκλησίες καὶ ὄχι αἵρέσεις.
7. Ὑποβίβασε τὸν χριστιανισμὸ στὸ ἐπίπεδο τοῦ κοινωνισμοῦ («κοινωνικὸ εὐαγγέλιο»).
8. Δὲν ἐξέφρασε τὴν Ἁγιοπνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.
9. Δὲν ἀκολούθησε τὴν Ἁγιοπατερικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, μιᾶς καὶ δὲν ἔγινε ἐξ' ἀρχῆς ἀναγνώριση ὅλων τῶν προηγούμενων Συνόδων καὶ κυρίως ἀναγνώριση ὡς Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς 8ης καὶ τῆς 9ης.
10. Κατέλυσε ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ συνεπῶς δὲν ἀκολούθησε τὸν Ἁγιοπνευματικὸ τρόπο συγκλήσεως Ὁρθοδόξων Συνόδων, ὅπου ἐν πρώτοις ἐπικύρωναν καὶ δέχονταν τίς ἀποφάσεις ὅλων τῶν προηγούμενων Ὁρθοδόξων Συνόδων καὶ κατόπιν συνέχιζαν τὸ ἔργο αὐτῶν, δηλαδή τὴν καταδίκη τῶν ἀναφυσμένων αἵρέσεων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας.
11. Ἀναγνώρισε στὰ μέλη τοῦ Προτεσταντικοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν κανονικὴ ἱερωσύνη, μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, καθὼς καὶ τὰ αἵρετικὰ καὶ ἀντορθόδοξα κείμενά του.
12. Παραγκωνίσθηκε καὶ ἀγνοήθηκε ὁ ρόλος τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ἰδιαίτερα ἡ στάση τῶν Ἁγιορειτῶν ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

**ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ**

Τὸ ἐξόχως προβληματικὸ κείμενο τῆς Συνόδου, πὸ κατοχυρώνει τὰ ἀνωτέρω, εἶναι τὸ 5ο ἔχοντας τὴν ὀνομασία «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον», πράγμα πὸ ἀπὸ μόνῃ τὴν ὀνομασίαν του ἀποτελεῖ διαστροφὴ τῆς ἀληθείας. Καὶ αὐτὸ γιατί δὲν μποροῦμε νὰ ὀνομάζουμε πλέον «Χριστιανικὸν κόσμον» τοὺς κάθε λογῆς αἵρετικούς, συμφώνως μὲ τὰ λεχθέντα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, πὼς τὸ δεύτερο εἶδος ἀθεΐας εἶναι ἡ αἵρεση.

Ζωὴ καὶ θάνατος, ἀλήθεια καὶ ψεῦδος, δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν.

Ὅπως εἶπαμε παραπάνω, τὰ κείμενα τῆς Συνόδου ἀπηχοῦν τὴν αἵρετικὴ ἐκκλησιολογία τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ ὅποια εἶναι ἡ ἐνότης, **ὄχι ἐν τῇ πίστει** πὸ διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀλλὰ ἐν τῇ Θεΐᾳ Εὐχαριστίᾳ, πὸ φυσικὰ προϊστάμενος αὐτῆς καὶ προεξάρχων εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος ὁ ὅποιος, κατὰ τὴν ἐκκλησιολογία τῶν οἰκουμενιστῶν, εἶναι αὐτὸς πὸ ἐκφράζει τὴν ἐνότητα διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς του καὶ ὄχι διὰ τῆς πίστεώς του. Μὲ αὐτὴν φυσικὰ τὴν ἔννοια τῆς ἐνότητος, μέσω τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, μποροῦν οἱ οἰκουμενιστὲς νὰ ἰσχυρίζονται πὼς καὶ οἱ παπικοὶ ἔχουν κανονικὴ ἱερωσύνη, διότι οὐδέποτε «ἀπεκόπηκαν» ἀπὸ τὴν διαδοχὴ τῶν χειροτονιῶν ἀπὸ τὸν πάπα.

Καὶ τοὺς ἀνταπαντᾶμε πὼς ὁ πάπας ἀπεκόπηκε ἀπὸ τὴν πίστη, καὶ διὰ αὐτὸν τὸν λόγο καὶ φυσικὰ ἀπὸ τίς καταδικαστικὲς ἀποφάσεις δεκάδων ὀρθοδόξων Συνόδων, δὲν ἔχουν πλέον ἀποστολικὴ διαδοχὴ, λόγω τῆς πίστεως καὶ ὄχι λόγω τῶν χειροτονιῶν. Ἐξάλλου, ἐμεῖς γνωρίζουμε πὼς ἡ Ἐκκλησία τῶν σωζομένων ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ: «τὸ ἄθροισμα τῶν Ἁγίων τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκριημένον» κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο Πηλουσιώτη.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται μόνο ἐκεῖ πὸ ὑπάρχει ἡ Ἀλήθεια κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἀκολουθεῖ τὴν περιγραφικὴ εἰκόνα πὸ ἔδωσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὡς «σῶμα Χριστοῦ». «Ἐκκλησία σῶμα ἐστὶ τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας..... μέλη δὲ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ οἱ καθεὶς τῶν πεπιστευκότων ἐσμέν».

Ἡ ἐνότης αὐτὴ ἐκφράζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μέσω τῆς εὐχῆς τῆς ἀναφορᾶς τῆς Θεΐας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ἡμᾶς δὲ πάντας, τοὺς ἐκ τοῦ

ένος ἄρτου καὶ τοῦ ποτηρίου μετέχοντας, ἐνώσαις ἀλλήλοις εἰς ἐνὸς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν καὶ μηδένα ἡμῶν εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα ποιήσαις μετασχεῖν τοῦ Ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου· ἀλλὰ ἵνα εὐρωμεν ἔλεον καὶ χάριν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπὸ αἰῶνος σοι εὐαρεστησάντων, προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, διδασκάλων καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου».

Ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ ὑφίσταται καὶ συντηρεῖται ἀπὸ τῆς θεῖας κεφαλῆς της, «ὅτι γὰρ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας» καὶ μεταδίδεται ἡ θεία χάρις καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ ὅλα τὰ μέλη της, μόνο οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ θὰ ἀζιωθοῦν νὰ μετασχοῦν τοῦ οὐράνιου τμήματός της ὡς ἅγιοι καὶ ἄγγελοι: «οὐ γὰρ ἐγγράφεται ἀσεβοῦς ὄνομα ἐν βίβλῳ ζώντων, οὐδὲ ἀριθμεῖται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀριθμουμένων ἐν οὐρανοῖς, ἀλλὰ τῇ γῆ αὐτῶν ἐναπομενεῖ τὰ ὀνόματα».

Ἴδου τὸ μέγεθος τοῦ δαιμονικοῦ παροξυσμοῦ τοῦ Ζηζιούλα: ὅπως ὁ Πάπας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τελικῶς Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔτσι πλέον καὶ γιὰ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ἀπαιτεῖται πλέον ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνεξαρτήτως τοῦ τί πιστεύει ἢ τί κάνει, ἀφοῦ εἶναι «εἰκὼν Χριστοῦ», ἔνεκα τῆς χειροτονίας του καὶ ὄχι τῆς πίστεώς του.

Τὶ λένε ὁμως οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ τὸ θέμα τῆς πίστεως;

Ἅγιος Μάρκος: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι Σύνοδοι, πᾶσαι θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονες παραινῶσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι».

Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «ἀπομακρύνσου ἀπὸ αὐτὸν (τὸν αἰρετικὸ καὶ ἐν γένει τοὺς αἰρετικούς) καὶ βάλλον μαζί με τὸν διάβολο, ἢ καλύτερα καὶ ἀπὸ τὸν διάβολο πιὸ κάτω».

Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής: «Ὁ τοὺς ψευδαποστόλους, καὶ ψευδοπροφήτας καὶ ψευδοδιδασκάλους δεχόμενος, τὸν διάβολον δέχεται».

Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω, ποία λογικὴ ἔχει ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σ' ἓνα Σῶμα ποῦ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς Μονοφυσίτες

Ἀντιχαλκηδόνιους καὶ τὴν πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν Παραφυάδων; Δὲν εἶναι ἡ πίστις ὄλων αὐτῶν κατεγνωσμένη ὡς αἵρεσις ἀπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου; Ἐπομένως οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγνωσμένοι ἀπὸ τῆς Δ', Ε' καὶ ΣΤ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς Μονοφυσίτες, Μονοθελητες καὶ Μονοενεργῆτες. Ὅσον ἀφορᾷ στὶς Προτεσταντικὲς παραφυάδες τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν εἶναι Εἰκονομάχοι; Δὲν ἀρνοῦνται τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου; Δὲν ἀρνοῦνται τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν οὐσιαστικὴ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ; Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἀρνοῦνται καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάστασι τῶν Κυρίου; **Ἐπομένως, αὐτὲς οἱ κακοδοξίες τους δὲν εἶναι κατεγνωσμένες ἀπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ εἰδικώτερα ἀπὸ τὴν Γ' καὶ τὴν Ζ' ; Συνεπῶς, πῶς σὲ ἓνα Πανορθόδοξο κείμενο παρεισφύρουσιν σχέσεις μετὰ κατεγνωσμένους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αἰρετικούς;**

Βασικὴ ἰδέα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς γενικά καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἰδικά, εἶναι «λειψὴ ἀλήθεια» γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ βλάσφημο ὅτι «ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ὁδοὶ σωτηρίας».

Ἴσως ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμε ὅ,τι οἱ Πατέρες ἐθέσπισαν, **«ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα» καὶ ὅτι «αὐτὸς ποῦ δὲν πεῖθεται εἰς τὸν Χριστὸν δὲν θὰ δεῖ Ζωὴ ἀλλὰ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ».** (Ἰω. γ' 36)

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε πῶς, **«ὡς ξένους Θεοῦ καὶ ἐχθροὺς νοήσομεν ὅσους ἢ ἀβάπτιστους, ἢ κακόπιστους ὀρώμεν ὑπάρχοντας»** διευκρίνιζε αἰῶνες πρὶν ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης.

Ἐξάλλου, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς ἔλεγε πῶς, **«Ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως Χριστοῦ συμφιλιάζων** (αὐτὸς ποῦ γίνεται φίλος μετὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλιᾶ Χριστοῦ), **οὐ δύναται τοῦ βασιλέως Χριστοῦ φίλος εἶναι, ἀλλὰ οὐδὲ ζωὴς ἀζιούται, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολείται».**

Καὶ ὁ Ἅγ. Νικόδημος συμπληρώνει: **«Μιμηταὶ τοῦ Ἰούδα εἶναι ὅσοι διὰ φόβου τῶν ἀνθρώπων ἀρνοῦνται τὰ δόγματα τῆς Πίστεως, τοὺς Ἀποστολικούς, Συνοδικούς Κανόνας καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας».**

Κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο: **«Λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλοι ὅσοι δέχονται τὴν διδασκαλίαν Του» καὶ «Ὁποῖος θέλει νὰ σωθεῖ, πρῶτα ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ κρατήσῃ τὴν καθολικὴν (Ἀποστολικὴν) πίστιν».**

Ἐάν κάποιος δὲν τὴν κρατῆσει καθαρὴ καὶ ὁλόκληρη, χωρὶς ἀμφιβολία θὰ κολασθεῖ» λέει ὁ Μ. Ἀθανάσιος.

Τὰ ἀνωτέρω ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸ ψηφισθὲν κείμενο ὅπου ἀναλούμε καὶ ἔχει γίνεи πλέον δόγμα στὴν Ἐκκλησία.

Καὶ συνεχίζει τὸ κείμενο:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀποστολὴν καὶ ὑποχρέωσιν ἵνα μεταδίδῃ καὶ κηρύττῃ πᾶσαν τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει ἀλήθειαν, ἥτις καὶ προσδίδει τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν καθολικὸν αὐτῆς χαρακτήρα.

Τὸ παρὸν ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸ 4ον ἄρθρο τοῦ κειμένου ὅπου μᾶς λέγει πῶς:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀδιαλείπτως προσευχομένη «ὡπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἐκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετὰ τῶν ἐξ αὐτῆς διεστῶτων, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρᾶν, ἐπρωτοστάτησε μάλιστα εἰς τὴν σύγχρονον ἀναζητήσιν ὁδῶν καὶ τρόπων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, μετέσχε τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ περαιτέρω ἐξέλιξιν αὐτῆς.

Ἐδῶ βλέπουμε τὴν ἰσοπέδωση καὶ τὴν πλήρη διαστροφή τοῦ χωρίου πρὸς Τίτον ἐπιστολὴν κεφ. 3, 10-11, «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος.» Ὁ διάλογος δὲν ὑφίσταται στὴν ἀγιοπατερικὴ μας σύνολη παράδοση, ἀλλὰ ἡ νουθεσία καὶ ἡ ἐπιστροφή τῶν πλανημένων αἰρετικῶν στὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησία.

Τὸ αὐτὸ μᾶς τὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ μέγας ἐν ὁμολογηταῖς Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, εἰς τὴν ΟΔ ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν βασιλεῖα Μιχαὴλ ἐξ ὀνόματος ὄλων τῶν ἡγουμένων, ὅπου συγκεκριμένα λέγει: «Καὶ τὸ νὰ κάνουμε συζήτηση ἀντιρρητικὴ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ποῦ εἶναι ἀντίθετη μὲ τὴν ἀποστολικὴ ἐντολή, **δὲν ἐπιτρέπεται**, ἐκτὸς καὶ ἂν πρόκειται γιὰ νουθεσία μόνον».

Στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὁμολογοῦμε ὅτι πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Κα-

θολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». **Ἐάν, ὅμως, ἡ Ἐκκλησία εἶναι «Μία» –κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως μας- τότε, δὲν μποροῦν, κατὰ κυριολεξία, νὰ ὑπάρχουν ἑτεροδόξες-αἰρετικὲς Ἐκκλησίες.**

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς μυστηριακὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ χαρισματικὸς χώρος, ὅπου συγκροτεῖται, βιώνεται καὶ φανερώνεται ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν, ὡς εἰκόνα τῆς ἐνότητος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Τὴν ἀδιάπτωτη ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐγγυᾶται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὡς θεανθρώπινη Κεφαλὴ τῆς.

Ἄπ' ὅσα λέχθησαν παραπάνω, φρονοῦμε, ὅτι γίνεται σαφὲς καὶ ἀπόλυτα κατανοητό, ὅτι **εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατη -ὄντολογικῶς καὶ πρακτικῶς- ἡ ἐνότητα μὲ τοὺς καταδικασθέντες, ἀπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδους, αἰρετικῶς, χωρὶς τὴν ἐν μετανοίᾳ καὶ τὴν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ἔνταξή τους στὴν Μία καὶ μόνη, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν Ὁρθοδοξία.** Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἀπροϊόθητη καὶ αὐθαίρετη «ἐκκλησιαστικοποίηση» τῶν αἰρετικῶν, ἀπὸ τῆ λεγόμενῃ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Κρήτης, εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἀπαράδεκτη, ἄκυρη καὶ ἀνίσχυρη καὶ **συνιστᾷ πνευματικὴ μοιχεία**, τὴν ὁποία, κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, βδελύσσεται ὁ Θεός, ὡς Θεὸς «ζηλωτῆς

Ὁ σκοπὸς τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς αἰρετικούς, συνεπῶς, δὲν εἶναι ἡ διαπραγματευση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μαζί τους, ἀλλὰ ἡ ἐπίτευξη τῆς ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφῆς τους στὴν Ἐκκλησία ὡς σὲ πνευματικὸ ἰατρεῖο «ἰατρεῖον ὁ οἶκος οὗτος ἔστηκε πνευματικόν».

Καὶ ἐρχόμαστε εἰς τὸ ἐπίμαχον σημεῖον, ὅπου ἀποκαλύπτεται πλέον ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου διεζήχθη μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κατοχυρώσουν τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰ κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε.

Παρὰ ταῦτα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ἀλλὰ πιστεύει ὅτι αἱ πρὸς ταύτας σχέσεις αὐτῆς πρέπει νὰ στηρίζονται ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν ὅσον ἔνεστι ταχύτερας καὶ ἀντικειμενικωτέρας ἀποσαφήνσεως τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαίτερος τῆς γενικωτέρας παρ' αὐταῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Στην σοφιστική και δαιμονική φράση: **«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν»** ἔχουμε τὴν πλήρη καὶ ἐπίσημη ἀναγνώριση τῶν αἱρέσεων ὡς Ἐκκλησιῶν, καθὼς ἡ συγκεκριμένη δογματικὴ ἀπόφαση ἀναγνωρίζει ὡς «ὀρθοτομοῦσες Ἐκκλησίες» καὶ ὄχι ὡς αἱρέσεις, ὅπως πράγματι εἶναι, τοὺς Μονοφυσίτες (ἢ Προχαλκηδόνιους), τοὺς Παπικούς, τοὺς Παλαιοκαθολικούς, τοὺς Ἀγγλικανούς καὶ λοιποὺς Προτεστάντες.

Στὴν συγκεκριμένη δογματικὴ ἀπόφαση δὲν ἀναφέρεται καθόλου ἡ λέξις «αἵρεση», σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ δογματικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἱερούς τῆς Κανόνες, ποὺ κάνουν ἐκτεταμένη χρῆση τοῦ ὅρου «αἵρεση».

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἴδια δογματικὴ ἀπόφαση **θεωρεῖ** τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς μία ἄλλη χριστιανικὴ ἐκκλησία ἢ ὁμολογία. Τόσο, δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὅσο καὶ οἱ ἄλλες ἑτεροδόξες ὀνομαζόμενες «ἐκκλησίες» καὶ ὁμολογίες ἔχουν τὴν ἴδια πίστι, ἀλλὰ διαφέρουν μόνο στὴ θεολογικὴ διατύπωσή τῆς.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο, προκειμένου νὰ ὑπάρξει συγκρητιστικὴ - δηλαδή ὄχι ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ταυτότητος πίστεως - ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ τὶς αἱρετικὲς ὁμάδες, τὸ μόνο ποὺ ἀπομένει εἶναι νὰ ὑπάρξει πρόοδος στὴ σύγκλιση τῶν θεολογικῶν τους διατυπώσεων ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς δῆθεν κοινῆς πίστεως.

Ἐν ἰσχύι λόγῳ δογματικὴ ἀπόφαση διατυπώνεται ὡς ἐξῆς: **«ταχυτέρα καὶ ἀντικειμενικωτέρα ἀποσαφήνιση τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαιτέρως τῆς γενικωτέρας παρ' αὐτοῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς».**

Ἀποδέχεται ἔτσι ἡ Σύνοδος ὅτι **ὁ Παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία**, συναποδέχεται καὶ τὶς ἀποφάσεις τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετὰ τῶν παπικῶν, οἱ ὅποιοι τῶρα λαμβάνουν **καὶ συνοδικὴν ἰσχύν**. Σὲ αὐτούς, ὅμως, ὅπως γνωρίζετε, γίνεται ἀναγνώρισις ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρα, ἀποστολικῆς πίστεως, αὐθεντικῶν μυστηρίων καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς στὴν Παπικὴ Αἵρεση.

Ἐξ αὐτῆς, λοιπὸν καὶ μόνον, τῆς ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχει ἐκπέσει τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ ὁμολογίας.

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀκολουθεῖται ὁ συνήθης τρόπος τῶν οἰκουμενιστῶν. Μία ἀλήθεια καὶ κατόπιν ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς καὶ ἡ αἱρετικὴ ἐκκλησιολογία τοῦ Π.Σ.Ε βαπτί-

σμένη ὀρθόδοξη. Ἀφοῦ ἀναφέρεται ὁ ἀπαραίτητος ὅρος συμμετοχῆς στὸ Π.Σ.Ε. τὸ ἄρθρο-βάσις τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, «συμφώνως τῷ ὁποίῳ, μέλη αὐτοῦ δύνανται νὰ εἶναι ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ ὁμολογοῦν κατὰ τὸ Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα», γίνεται πλήρης ἀποδοχὴ τῶν ἐκκλησιολογικῶν προϋποθέσεων τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto (1950), **ὅπου ὁ σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι νὰ φέρῃ «τὰς Ἐκκλησίας», ἀποδοχὴ τῶν αἱρέσεων ὡς Ἐκκλησίες, εἰς ζῶσαν ἐπαφὴ μὲ τὶς «ἄλλες Ἐκκλησίες», οὐδεμίαν ἀναφορὰ γιὰ καταδικασμένες αἱρέσεις καὶ κακοδοξίες, «γιὰ νὰ προάγουν τὴν χριστιανικὴ ἐνότητα».**

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ἐδίδαξε ὅτι ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἱρετικῶν διαιρεῖ καὶ διασπᾷ τὴν Ἐκκλησία, ὅτι, ἐπειδὴ ὑπάρχουν αἱρετικοί, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἐνότητα καὶ εἶναι διασπασμένη;

«Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπαρτίζεται ἐξ Ἐκκλησιῶν αἵτινες ἀναγνωρίζουν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα. Εὐρίσκουν τὴν **ἐνότητα αὐτῶν ἐν Αὐτῷ**. (**Ὅπως εἶπαμε καὶ ἀνωτέρω ἡ ἐνότητα ὄχι ἐν τῇ πίστει, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ κατανοήσει ἀλλήλων!!!**) Ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ἀπροϋπόθετα ἡ ἔνωσις, χωρὶς δόγματα χωρὶς Συνόδους, οἰκουμενιστικῶ τῷ τρόπῳ.

Πηγὴ π. Σάββας Λαυριώτης - επιτομὴ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Δεν επιτρέπεται, λέγουν, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ οικείου Πατριάρχου, Αρχιεπισκόπου, Μητροπολίτου καὶ Επισκόπου πρὶν αὐτὸς καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν επισκόπων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν καὶ τούτο τὸ ἐπιχείρημα τὸ ἀναίρεσαν με τὴν πράξιν τους τὸ 1972, διακόπτοντας τὸ μνημοσύνον τοῦ Πατριάρχου Αθηνῶνα, τόσον μερικοὶ ἐπίσκοποι τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ὅσον καὶ τὸ σύνολον σχεδόν τῶν Ἀγιορειτῶν, αἱ ἰδῶμεν ὅμως καὶ τι λέγουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Υπάρχουν δύο ἱεροὶ Κανόνες, ὁ ΛΑ' Ἀποστολικὸς καὶ ὁ ΙΕ' Πρωτοδευτέρως Συνόδου ποῦ επιτρέπουν εἰς τοὺς κατωτέρους κληρικούς νὰ διακόπτουν τὸ μνημοσύνον καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τῶν, ὅταν αὐτοὶ κηρύττουν φανερά

κάποια αίρεση και κακοδοξία. Βέβαια οι δύο αυτοί ιεροί Κανόνες, και αρκετοί άλλοι όπως, ο ΙΗ΄ της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, οι ΙΓ΄, ΙΔ΄ της Πρωτοδευτέρας κ.λ.π. έχουν ως κεντρικόν σκοπόν ν΄ αποτρέψουν τους κατωτέρους κληρικούς να διακόπτουν σχέσεις με τους ανωτέρους των, και μόνον ως παρένθεσιν, θα έλεγε κανείς, παρέχουν αυτό το δικαίωμα, δηλαδή την διακοπήν της επικοινωνίας.

Θα ερωτούσε κανείς διατί σε ένα τόσο σοβαρό θέμα δεν εκδόθηκαν ιδιαίτεροι Κανόνες; Η απάντησις είναι πολύ απλή. Δεν χρειαζόταν κάτι τέτοιο, διότι **από τα πρώτα χριστιανικά χρόνια, η διακοπή κάθε πνευματικής σχέσεως με οιονδήποτε εκήρυσσε αίρεσιν ήτο δεδομένη.**

Ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, αυτός ο μεγάλος πρόμαχος της Ορθοδοξίας, εις ένα θαυμάσιον χωρίον του αναφέρει σχετικά: **«Άπαντες οι της Εκκλησίας διδάσκαλοι, πάσαι αι σύνοδοι, και πάσαι αι θείαι γραφαί, φεύγειν τους ετερόφρονας παραινούσιν και της αυτών κοινωνίας διίστασθαι».** Ναι, αυτό είναι το γενικόν φρόνημα της Εκκλησίας μας, και δια τούτο επαναλαμβάνομεν δεν ασχολήθηκα ειδικότερα οι ιεροί Κανόνες.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναφερόμενος εις το γνωστόν χωρίον της προς Εβραίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, «πειθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε», γράφει: «Πως ουν ο Παύλος φησίν, πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε; Ανωτέρω ειπών, ων αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής, τότε είτε πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε. Τι ουν, φησίν, όταν πονηρός η και μη μόνον πειθώμεθα; Πονηρός πως λέγεις; **Ει μεν περί πίστεως φεύγε και παραίτησαι, μη μόνον αν άνθρωπος η, αλλά καν άγγελος εξ ουρανού κατιών»** (PG 34, 231A).

Ο άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης εις επιστολήν του προς τον Πατριάρχην Ιεροσολόμων γράφει: «Οι μεν τέλεον περί την πίστιν εναυάγησαν **οι δε ει και τοις λογισμοίς ου κατεποντίσθησαν, όμως τη κοινωνία της αιρέσεως συνόλλυνται»** (PG 99, 1164). Και εις άλλο σημείο: **«Ουδ΄ αν όλα τα χρήματα του κόσμου παρέξει τις και κοινωνών ειη τη αιρέσει, φίλος Θεού ου καθίσταται αλλ΄ εχθρός».** (PG 99, 1205A).

Ο δε μέγας Φώτιος παραγγέλει σαφώς: **«Αιρετικός εστίν ο ποιμήν; Λύκος εστίν· φυγείν εξ αυτού και αποπηδάν δεήσει, μηδ΄ απατηθήναι· προσελθείν καν ήμερον περισαίνειν δοκεί· φύγε την κοινωνίαν αυτού και**

την προς αυτόν κοινωνίαν ως ιόν όφεως».

Τα ίδια λέγει και ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός: **«Φεύγετε και υμείς αδελφοί την προς τους ακοινωνήτους κοινωνίαν και το μνημόσυνον των αμνημονεύτων»** (PG 160, 1097D-1100A).

Κύριλλος, Πατριάρχης Αλεξανδρείας, ο και πρόεδρος της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου χρηματίσας-δια τον οποίον δεν πιστεύουμε πως θα τολμούσε κανείς να διανοηθή πως δεν εγνώριζε εκκλησιολογίαν-και γράφει προς την μερίδα του κλήρου και του λαού της Κωνσταντινουπόλεως η οποία είχε αποκηρύξει τον Νεστόριον άμα τη γνώσει της κακοδοξίας του: **«Ταύτην εν εαυτοίς αναζωπυρούντες αεί την πίστιν, ασπίλους και αμώμους εαυτούς τηρήσατε, μήτε κοινωνούντες τω μνημονευθέντι Νεστορίω, μήτε μην ως διδασκάλω προσέχοντες, ει μένει λύκος αντι ποιμένος... Τοις δε γε κληρικών, είτε λαϊκών δια την ορθήν πίστιν κεχωρισμένοι ή καθαιρεθείσι παρ΄ αυτού, κοινωνούμεν ημείς, ου την εκείνου κυρούντες άδικον ψήφον, επαινούντες δε μάλλον τους πεπονθότας, κακείνο λέγοντες αυτοίς· ει ονειδίζεσθε εν Κυρίω μακάριοι· ότι της δυνάμεως και το του Θεού πνεύμα εις υμάς αναπέπαιται...»** (MANSI, IV, 1096). Ο ευλαβέστατος επίσκοπος Ευλάλιος ειπε προς τον Υπάτιον: Γιατί έσβες το όνομά του πριν να ιδής τι θα γίνη; Ο όσιος απάντησε: **«Εγώ αφού έμαθα ότι μιλά άσχημα για τον Κύριόν μου, παύω την κοινωνίαν μαζί του και ούτε αναφέρω το όνομά του· δεν είναι πια επίσκοπος».** Τότε ο Ευλάλιος του ειπε με οργή: «Πήγαινε και διόρθωσε αυτό που έκανες, διότι μπορώ και να σε τιμωρήσω». Και ο Υπάτιος αποκρίθηκε: «Ό,τι θέλεις κάμε, διότι εγώ απεφάσισα τα πάντα να πάθω και με αυτήν την απόφασιν το έκανα αυτό».

Από όσα μέχρι τώρα παραθέσαμε, ιερούς Κανόνας, διδασκαλίας και παραδείγματα αγίων, ένα και μοναδικόν συμπέρασμα εξαγεται: Ότι επαινούν άξιον είναι το να διακόπτη κάθε πιστός κληρικός, μοναχός και λαϊκός την εκκλησιαστικήν επικοινωνίαν και το μνημόσυνον του επισκόπου του, όταν αυτός δημοσίως κηρύττη κάποιαν αίρεσιν ή κάποιο είδος νέας θρησκείας, ως γίνεται δυστυχώς σήμερα **και όχι να περιμένη ως διατείνονται οι φιλοοικουμενισταί την καταδίκην του «υπό του συνόλου των επισκόπων της Εκκλησίας».**

Εις τις ήμερες μας δυστυχώς οι πάντες καθεύδουν! Παρήλθον πλέον των εβδομήκοντα ετών από την Οικουμενιστικήν εγκύκλιον του Πατριαρχείου Κωνσταντι-

νουπόλεως, που εσήμαινε και την έναρξη της θρησκείας της «Νέας Εποχής» του Οικουμενισμού, έγιναν τόσες και τόσες προδοσίες κατά της πίστεώς μας, και ουδείς εκ των Πατριαρχών ή Αρχιεπισκόπων έλαβε τα πρακτικά εκείνα μέτρα εναντίον της νέας αυτής θρησκείας, με αποτέλεσμα οι φορείς της να έχουν καταλάβει όλες τις καιρίες θέσεις εν τη Εκκλησία, και να διαβρώνουν τους πάντας.

2. Λέγουν οι φιλοοικουμενισταί:

Ο αγών κατά του Οικουμενισμού πρέπει να γίνεται εκ των ένδον, και όχι εκτός της Εκκλησίας, διακόπτοντας δηλαδή την επικοινωνία και το μνημόσυνο των Οικουμενιστών Επισκόπων.

Το τραγικόν λάθος όλων αυτών των ανθρώπων που λέγουν αυτά είναι, ότι πιστεύουν πως όποιος διακόψει την επικοινωνία και το μνημόσυνο του αιρετικά κηρύττοντος επισκόπου, τίθεται εκτός της Εκκλησίας του Χριστού. Όχι, αγαπητοί μας! Έκτός της Εκκλησίας μας τίθεται αυτός που δημοσίως κηρύττει νέες θρησκείες και αιρέσεις και οι ακολουθούντες αυτόν, και όχι αυτός που παραμένει εις την εκκλησιαστικήν παράδοσιν και διδασκαλίαν Της.

Πρέπει να γίνη κατανοητό από όλους μας, ότι η Εκκλησία του Χριστού ταυτίζεται απόλυτα με την αλήθειαν· και αυτοί που παραμένουν εις την Αποκαλυφθείσαν Αλήθειαν, «την άπαξ παραδοθείσαν τοις αγίοις» κατά τον απόστολον Ιούδαν, αυτοί παραμένουν και εντός της Εκκλησίας.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς γράφει σχετικά : «Οι της του Χριστού Εκκλησίας της αληθείας εισί· και οι μη της αληθείας όντες, ουδέ της του Χριστού Εκκλησίας εισί».

Το ίδιο έλεγε και ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής όταν τον ερώτησαν σε ποία εκκλησία ανήκει. Ας ιδωμεν τι ο ίδιος έγραφε εις μίαν προς τον μαθητήν του Αναστάσιον επιστολήν του : «Χθες... ο πατριάρχης εδήλωσέ μοι λέγων· Ποίας εκκλησίας ει; Βυζαντίου; Ρώμης; Αντιοχείας; Αλεξανδρείας; Ιεροσολύμων; Ιδού πάσαι μετά των υπ' αυτάς επαρχειών ηνώθησαν. Ει τοίνυν ει της καθολικής Εκκλησίας, ενώητι, μήπως ζένην οδόν τω βίω πάθης όπερ ου προσδοκάς. Προς ους είπον : **Καθολικήν Εκκλησίαν, την ορθήν και σωτήριον της εις Αυτόν πίστεως ομολογίαν Πέτρον μακαρίσας εφ' οίς Αυτόν καλώς ωμολόγησεν, ο των όλων είναι Θεός απεφήνατο.** Ουκούν άκουσον, έφησαν έδοξε τω δεσπότη και

τω Πατριάρχη, δια πρεκαίπτου του Πάπα Ρώμης, αναθεματισθήναι σε μη πειθόμενον, και τον οριζόμενον αυτοίς απενέγκασθαι θάνατον». Και ο άγιος απεκρίθη: «Το τω Θεώ προ παντός αιώνος ορισθέν εν εμοι δέξοιτο πέρας, φέρον αυτώ δόξαν προ παντός εγνωσμένην αιώνος..» (PG 132AC).

3. Μπορούμε λέγουν οι φιλοοικουμενισταί, να έχουμε διαφορετικά φρονήματα με τους επισκόπους μας, ακόμη και σε θέματα πίστεως, αλλά δεν επιτρέπεται η διακοπή του μνημοσύνου των, διότι διαφορετικά τα μυστήρια μένουν άκυρα (άνευ αγιαστικής χάριτος).

Το επιχείρημα αυτό το επισείουν ως φόβητρον οι άνθρωποι αυτοί, δια να δειλιάζουν τους απλούς και καλοπροαιρέτους κληρικούς και λαϊκούς που θέλουν να απομακρυνθούν από τους Οικουμενιστάς. Που άραγε αγαπητοί μας εις την αγίαν Γραφήν και παράδοσιν της Εκκλησίας μας υπάρχουν αυτά που λέγετε;

Ημείς εμάθαμε παρά του αγίου Μάρκου του Ευγενικού, που εκφράζει το γενικόν πνεύμα της Εκκλησίας μας, ότι : **«Άπαντες οι της Εκκλησίας διδάσκαλοι, πάσαι αι Σύνοδοι, και πάσαι αι θείαι γραφαί φεύγειν τους ετερόφρονας παραινούσι και της αυτών κοινωνίας διίστασθαι».**

Όταν ο πιστός κλήρος και λαός της Κωνσταντινουπόλεως διέκοψε, κάθε εκκλησιαστικήν κοινωνία και το μνημόσυνο του αιρετικού Πατριάρχου Νεστορίου, προ συνοδικής καταδίκης, τα μυστήριά των ήταν άκυρα; Και πως τότε ο άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Αλεξανδρείας τους επαινεί και τους δέχεται εις πλήρη κοινωνία, ως ιδωμεν ανωτέρω;

Πολλές Αγιορείτικες Μονές, Σκήτες και Ησυχαστήρια, κατά την περίοδον 1971-1972, είχαν διακόψει το μνημόσυνο του μεγάλου Οικουμενιστού Πατριάρχου Αθηναγόρου· ήσαν τότε τα μυστήριά των άκυρα; Κάθε άλλο!

4. Δεν πρέπει, λέγουν να αποκαλούμε τους Οικουμενιστάς αιρετικούς, αλλά φιλοαιρετικούς, και ότι αυτά που κάνουν δεν τα πιστεύουν, αλλά κάνουν διαφόρους πολιτικούς ελιγμούς που εξυπηρετούν τα συμφέροντα της Εκκλησίας και του Έθνους.

Οι Οικουμενισταί, αγαπητοί μας, δεν είναι απλώς αιρετικοί ή φιλοαιρετικοί, αλλά αλλόθρησκοι. Είναι όπως αναφέραμε συνιδρυταί της θρησκείας της «Νέας Εποχής», δια της οποίας λατρεύεται ο διάβολος. Είναι φορείς της φοβεράς αυτής πνευματικής νόσου, και σε μερικές περιπτώσεις ξεπερνούν εις τις εκδηλώσεις

των και αυτούς τους προτεστάντας.

Οι ίδιοι άλλωστε δυστυχείς αυτοί άνθρωποι, καυχώνται, ότι είναι ιδρυτικά μέλη του Π.Σ. Εκκλησιών. Ο καταστατικός χάρτης της Οικουμενικής κινήσεως είναι η εγκύκλιος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως του 1920 της οποίας η εκκλησιολογική βάση είναι η Προτεσταντική κακοδοξία «της θεωρίας των κλάδων», που σημαίνει ότι όλες οι χριστιανικές «εκκλησίες», κατέχουν μερικήν αλήθειαν, και μόνον αν ενωθούν όλες μαζί μπορούν να έχουν την αλήθειαν. Από το έτος 1971 και μετά, μέσα εις την «θεωρίαν των κλάδων» εισήλθον και οι αλλόθρησκοι, ως έχοντες αξιολογούμενες πνευματικές παραδόσεις (!) και άρχισαν συμπροσευχές, διαλόγους και συνεργασίες.

5. Άλλο ένα επιχείρημα που προβάλλουν οι Φιλοοικουμενιστάι είναι το πλήθος των ανθρώπων που ακολουθούν την δική τους γραμμήν λέγοντας : «Τόσοι Αρχιερείς, τόσοι Ιερείς, τόσοι Μοναχοί και λαϊκοί πεπαιδευμένοι και μη, δεν διακόπτουν πνευματικήν επικοινωνίαν με τους Οικουμενιστάς, όλοι αυτοί επλανήθησαν και μόνον εσείς οι ολίγοι είσθε με την αλήθειαν»;

Παλαιόν το σόφισμα, ανασκευασμένον και απογεγυμνωμένον υφ' όλων σχεδόν των αγίων Πατέρων μας και της Αγίας Γραφής. Το δυστύχημα δι' αυτούς που λέγουν όλα αυτά είναι ότι η αλήθεια δεν συμβαδίζει πάντοτε με τους πολλούς, αλλά πολλές φορές με τους ολίγους.

Ο ίδιος ο Κύριός μας είπε : «ότι πλατεία η πόλη και ευρύχωρος η οδός η απάγουσα εις την απώλειαν, και πολλοί εισίν οι εισερχόμενοι δι' αυτής. Ότι στενή η πόλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν, και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθ. ζ, 13-14). Και εις άλλο σημείον: «Πολλοί γαρ εισί κλητοί ολίγοι δε εκλεκτοί». Οι άγιοι πατέρες μας απαντούσαν ως εξής, όταν οι αιρετικοί προέβαλλον ως επιχείρημα το πλήθος που τους ακολουθούσε: «Πλήθει το ψεύδος κρατύνεις; Έδειξας του δεινού την επίτασιν(έντασιν, δυνάμωμα) ύσω γαρ πλείους εν τω κακώ τοσούτω μείζων η συμφορά».

«Εμοί πλήθος αιδέσιμον ου το χαίρον καινοτομία, αλλά το φυλάσσον πατρών κληρονομίαν» (άγ. Θεόδωρος ο Στουδίτης PG 99, επιστολή 45). Σε άλλο σημείο λέγει: «Μη θώμεν σκάνδαλον της Εκκλησίας του Θεού, ήτις εστί και εν τρισίν Ορθοδόξοις οριζομένη κατά τους αγίους» (άγ. Θεόδω-

ρος ο Στουδίτης PG 99, 1049B).

6. Ερωτούν οι Φιλοοικουμενιστάι και λέγουν : «Είμεθα ημείς ωσάν τον άγιον Μάξιμον τον Ομολογητήν ή τον άγ. Θεόδωρον τον Στουδίτην και τους άλλους αγίους δια να κάνουμε ό,τι έκαναν αυτοί»;

Ναι αγαπητοί μας δεν είμεθα ημείς οι ευτελείς ωσάν τους αγίους μας και ποτέ δεν ισχυριστήκαμε κάτι τέτοιο, αλλά δεν πρέπει να κάνουμε υπακοή σε αυτούς; Σε ποιους τέλος πάντων θα υπακούωμεν; Εις τους Οικουμενιστάς που προσπαθούν με κάθε τρόπον να μας πείσουν πως η Ορθοδοξία είναι μία εκ των πολλών θρησκειών που σκοπόν έχει την βελτίωσιν του ανθρώπου; Ή εις τους αγίους μας που λέγουν να φεύγουμε μακριά από τους αιρετικούς;

7. Πολλοί Φιλοοικουμενιστάι λέγουν ότι, «ημείς δεν πρέπει να εξετάζωμεν τους Αρχιερείς, διδασκάλους γέροντας και πνευματικούς δι' όσα μας λέγουν, αλλά μόνον να υπακούωμεν εις πάντας με απλότητα», προτείνοντας το αποστολικόν εκείνο ρητόν «πειθήσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε». Μεγάλη όντως και θαυμαστή η αρετή της υπακοής, η οποία είναι έμπρακτος εφαρμογή της ταπεινώσεως, όταν βέβαια γίνεται με γνώσιν και διάκρισιν, εις Αρχιερείς γέροντας και πνευματικούς, που γνωρίζουν και σέβονται και φυλάττουν την όλην Εκκλησιαστικήν παράδοσιν και διδασκαλίαν της Εκκλησίας μας. Διαφορετικά δεν έχει κανένα νόημα η υπακοή.

Ας δούμε όμως τι έγραψαν και παρέδωσαν εις ημάς οι άγιοι Πατέρες μας. Μεταφέρουμε χωρία των αγίων, Βασιλείου, Χρυσοστόμου και Μελετίου του Ομολογητού, μεταφρασμένα από τον άγιον Νικόδημον.

Μέγας Βασίλειος: «Πρέπει οι ακροατάι, όσοι είναι πεπαιδευμένοι εις τας γραφάς, να δοκιμάζωσι με κρίσιν ορθήν όσα λέγουν οι Διδάσκαλοι και όσα μεν είναι σύμφωνα με τας Γραφάς να τα δέχωνται, όσα δε είναι ασύμφωνα, να τα αποβάλλωσι τους δε μένοντας εις τα τοιαύτα διδάγματα, να αποστρέφονται περισσότερον». Καιάλιν: «Πρέπει πας λόγος και παν έργον να βεβαιώνεται με την μαρτυρίαν της Θεοπνεύστου Γραφής, δια να πληροφορούνται μεν οι καλοί, να εντρέπωνται δε οι πονηροί» (Οροι Ηθικοί).

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το αποστολικόν ρητόν, «πειθήσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε», γράφει σχετικά: πώς λοιπόν ο Παύλος

λέγει, πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε;

Η αιτία δια την οποίαν είπεν ο Παύλος τούτο είναι αυτή. Επειδή και παραπάνω είπε δια τους ηγουμένους ταύτα τα εγκώμια. Ἦγουν, αυτών των ηγουμένων βλέποντες τα καλά αποτελέσματα της εναρέτου πολιτείας και συναναστροφής, μιμηθήτε τους εις την πίστιν· μετά τούτο, αφ' ου τους εσύστησεν ότι είναι ορθοί κατά πάντα, τότε είπε· πείθεσθε εις τους ηγουμένους και προεστώτας σας και υποτάσσεσθε εις αυτούς. Αλλά μου αποκρίνεσθε· αν είναι κακός και δεν πειθώμεθα, τι έχομεν να γίνωμεν; Κατά τι λέγεις ότι είναι κακός ο προεστώς σου; **Ει μεν είναι σφαλερός περί την πίστιν, φύγε και παραίτησάι τον, όχι μόνον αν είναι άνθρωπος, αλλά καν άγγελος είναι από τον ουρανόν».**

Ο δε μέγας Μελέτιος ο Ομολογητής λέγει σχετικά· **«Μη υπακούετε ούτε εις μοναχούς, ούτε εις ιερείς, εις όσα κακώς σας συμβουλευούσι· και τι λέγω εις μοναχούς και ιερείς; Ούτε εις τους επισκόπους να πείθεσθε, όταν σας συμβουλευούν να κάμνετε και να λέγετε και να φρονήτε όσα δεν είναι ωφέλιμα εις την ψυχήν σας».**

Αυτά και άλλα πολλά λέγουν οι άγιοι Πατέρες μας σχετικά με την υπακοήν· ως προσπαθήσουμε και ημείς να τους υπακούωμεν, αν θέλουμε να έχουμε μέρος μετ' αυτών.

8. Ημείς συνεχίζουν να λέγουν οι Φιλοοικουμενισταί ακολουθούμε τους μεγάλους Γέροντας της εποχής μας, που δεν διέκοψαν πνευματικήν σχέσιν με τους Οικουμενιστάς, αλλά εργάσθηκαν εντός της Εκκλησίας και εχαριτώθησαν από τον Κύριόν μας, ώστε να διενεργούνται δι' αυτών διάφορα θαύματα.

Δι' ημάς αγαπητοί μας, κριτήριον αγιότητας κάθε ανθρώπου είναι ο ορθός βίος, συνοδευόμενος όμως μετά της ορθής πίστεως. Όσα θαύματα και αν κάνη κανείς, όταν δεν υπάρχη η ανωτέρω προϋπόθεσις, δεν δυνάμευα να τον δεχθούμε ως πρότυπον μιμησεώς μας. «Πρέπει—γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος—εάν θέλουμε να ελευθερωθούμε από την γέενναν (του πυρός) και επιτύχουμε της βασιλείας (των Ουρανών), να στολιζώμεθα με τα ορθά δόγματα και με επιμέλειαν της ζωής μας». (Ομιλ. ιγ' εις την Γεν.).

Ο δε Κύριός μας, λέγει εις το ιερόν Ευαγγέλιον : «Πολλοί ερούσι μοι εν εκείνη

τη ημέρα· Κύριε Κύριε, ου τω Σω ονόματι επροφητεύσαμεν, και τω Σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και τω Σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποήσαμεν; Και τότε ομολογήσω αυτοίς, ότι ουδέποτε έγνων υμάς. Αποχωρείτε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν» (Ματθ. ζ, 22-23).

Από τα λόγια αυτά του Κυρίου μας βλέπουμε πως θα υπάρχουν άνθρωποι, που εις το Όνομά Του θα κάνουν διάφορα θαύματα, αλλά θα εργάζονται την ανομίαν!

Ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος θέλοντας να προφυλάξη τους πιστούς της εποχής του από τους ψευδοδιδασκάλους έγραφε : **«Πας ο λέγων παρά τα διατεταγμένα, καν νηστεύη, καν παρθενεύη, καν προφητεύη, καν σημεία ποιή, λύκος σοι φαινέσθω εν προβάτου δορά, φθοράν προβάτων κατεργαζόμενος».**

9. Πολλοί κληρικοί και λαϊκοί Φιλοοικουμενισταί, μη έχοντες Πατερικές μαρτυρίες δια να στηρίζουν την στάσιν των, καταφεύγουν σε προσωπικές «πληροφορίες» λέγοντας: Κάναμε προσευχή και δεν πληροφορηθήκαμε ότι πρέπει να διακόψουμε την επικοινωνία και το μνημόσυνον των Οικουμενιστών.

Άλλο και τούτο αφελές επιχείρημα· λες και τώρα αποκαλύφθηκε η πίστις μας και μας χρειάζεται ειδική πληροφορία εις το τι πρέπει να κάνουμε όταν αυτή προδίδεται. **Και αν ημείς που διεκόψαμε κάθε πνευματική σχέσηιν μετά των Οικουμενιστών, είπωμεν ότι μετά προσευχής λάβαμε πληροφορία, ότι είναι σωστόν και αρεστόν εις τον Κύριόν μας αυτό που κάνουμε, τι έχουν να είπουν;**

Διατί η δική τους πληροφορία να είναι αληθής και όχι η δική μας;

Ημείς μελετώντες τα πρακτικά των Οικουμενικών συνόδων, δεν ευρήκαμε κανένα από τους αγίους Πατέρας που ομιλούσαν να επικαλείται ιδίαν πληροφοριαν και να λέγη ότι, κατά την εμήν πληροφοριαν αυτό το θέμα που συζητούμε είναι έτσι και έτσι.

Κανείς δεν είπε κάτι τέτοιο, αλλά όλοι τους επεκαλούντο Γραφικές και Πατερικές μαρτυρίες δια να αποδείξουν την αλήθειαν. Αλοίμονον, αν η Εκκλησία μας δια τα θέματα της πίστεως, εστηρίζετο εις τις προσωπικές πληροφορίες του Α ή του Β πιστού.

Ας μελετήσουμε την Αγίαν Γραφήν, τους ιερούς Κανόνες και τα συγγράμματα των αγίων Πατέρων μας και από εκεί θα μάθουμε ποία πρέπει να είναι η στάσις μας έναντι των αιρετικών και αλλοθρήσκων.

10. Όλοι αυτοί, λέγουν οι Φιλοοικουμενισταί, που διέκοψαν το μνημόσυνον και την επικοινωνίαν με τους οικουμενιστάς, είναι άνθρωποι ταραχοποιοί, εστερημένοι αγάπης και ταπεινώσεως.

Αυτά και άλλα περισσότερα λέγουν οι άνθρωποι, δια να δυσφημίσουν αυτούς που σηκώνουν τον Σταυρόν της Ομολογίας. Και τι να είπουν; Αφού δεν έχουν Γραφικές και Πατερικές μαρτυρίες δια να στηρίζουν την θέσιν των, καταφεύγουν σε ύβρεις, και συκοφαντίες. Βέβαια αυτό δεν είναι κάτι νέον. Όλοι οι αιρετικοί με παρομοίας μεθόδους προσπαθούσαν να πλήξουν τους Ορθοδόξους. Πολλές φορές, όταν είχαν τα μέσα, χρησιμοποιούσαν και την βίαν. Αλλά και σήμερα, όταν υπάρχει συνδρομή της κρατικής εξουσίας, αυτό γίνεται.

Ποίος δεν γνωρίζει τον υπέροχον ύμνον προς την αγάπην του αποστόλου Παύλου (Α΄ Κορ. ιγ: 1-13); Καθώς και όσα δι' αυτήν έγραψεν ο μαθητής της αγάπης Ιωάννης ο Θεολόγος, αλλά και όλοι οι άγιοί μας; Ή ποίος δεν γνωρίζει τα όσα έχουν γραφεί δια την υψοποιόν ταπεινώσιν, η οποία κατά τους αγίους Πατέρας μας είναι ο θρόνος της αγάπης και όλων των άλλων αρετών; Εις την προκειμένην περίπτωση τα πράγματα αλλάζουν. Αυτοί οι ίδιοι οι άγιοί μας που εξύμνησαν τόσον την αγάπην και ταπεινώσιν και ησυχίαν, μας edίδαζαν «να φεύγωμεν τους αιρετικούς ως φεύγει τις από όφεως». Μετεχειρίσθησαν δε και γλώσσαν πολύ βαρείαν εναντίον των, αποκαλέσαντες αυτούς: ληστάς, δολίους, πανούργους, λυσσώντας και μαινομένους, όφεις δηλητηριώδεις, εναγείς και αλάστορας, κόνας, λύκους βαρείς, αναιδείς, αντιχρίστους κ.λ.π.

Επίσης μας edίδαζαν να μην υπακούωμεν εις αυτούς «όταν τι εναντίον τη του Χριστού εντολή παραφθείρον ή μολύνον αυτήν εταχθώμεν παρά τινος, καιρός ειπείν τότε πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις» (Μέγας Βασίλειος, Λογ. Ασκητ. Α΄ Πατερ. Εκδόσεις «Γρηγόριος Παλαμάς», Θεσσ. 1973 τομ. 8, σελ 125).

Ακόμη δε μας edίδαζαν να μην σιωπώμεν και ησυχάζωμεν όταν η πίστις κινδυνεύει «εντολή Κυρίου μη σιωπάν εν καιρώ κινδυνευούσης πίστεως» (άγ. Θεόδωρος

Στουδίτης, PG 99 1321),

διότι κατά τον ίδιον: «έργον μοναχού (εστίν) μηδέ το τυχόν ανέχεσθαι καινοτομείσθαι το Ευαγγέλιον».

Γρηγόριος Θεολόγος έγραφε δια τους μοναχούς της εποχής του : «**τούτο ου φέρουσιν επιεικείς είναι, Θεόν προδιδόναι δια της ησυχίας, αλλά και λίαν εισιν ενταύθα πολεμικοί τε και δύσμαχοι (ακαταμάχητοι), τοιούτον γαρ η του ζήλου θερμότης...**».

Ο δε άγιος Νικόδημος ο αγιορείτης λέγει: «**εάν όμως ο λόγος και η υπόθεσις είναι περί πίστεως και παραδόσεων της Εκκλησίας μας τότε και ο πλέον ειρηνικός και ήσυχος πρέπει να πολεμή υπέρ αυτών**»

(Αόρατος Πόλεμος, μέρος Β΄ κεφ. Ιθ σημ. Ι).Ιερομ. Χρύσανθου αγιορείτου

Ο 65ος Αποστολικός Κανόνας, της Ορθόδοξης Εκκλησίας λέει τα εξής:

«Ει τις Κληρικός ή Λαϊκός εισέλθοι εις συναγωγήν Ιουδαίων ή αιρετικών προσεύξασθαι, και καθαιρείσθω και αφοριζέσθω».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος κονιορτοποιεί εντελώς τον Ιουδαϊσμό στο έργο του «Κατά Ιουδαίων» (Α΄ - Η΄ Λόγους), προτρέπει τους Χριστιανούς να αποφεύγουν -διαχρονικά- να παρευρίσκονται στις εορταστικές εκδηλώσεις των Ιουδαίων. **Όσο για την Εβραϊκή Συναγωγή, ως τόπο λατρείας, ο Άγιος, μεταξύ άλλων, τη θεωρεί ως «καταφύγιο δαιμόνων», «φρούριο του διαβόλου» και «όλεθρο ψυχών»!!!**

Οί ιεροί Κανόνες τής Έκκλησίας, με οικουμενικό κύρος, που άναφέρονται στην άπαγόρευση συμπροσευχής με αίρετικούς είναι:

1. Κανών Γ΄ τών Άγ. Αποστόλων: «Εί τις άκοινωνήτω, κών έν οίκω συνεύξεται, ούτος άφοριζέσθω».

2. Κανών ΙΑ΄ τών Άγ. Αποστόλων: «Εί τις καθηρημένω, κληρικός ών, κληρικώ συνεύξεται, καθαιρείσθω και αυτός».

3. Κανών ΜΕ΄ τών Άγ. Αποστόλων: «Έπίσκοπος, ή Πρεσβύτερος, ή Διάκονος, αίρετικός συνευζάμενος μόνον, άφοριζέσθω· εί δε έπέτρεψεν αυτοίς, ως κληρικοίς

ἐνεργήσαι τι, καθαιρείσθω».

4. Κανών ΞΔ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων: «Εἴ τις κληρικός, ἢ λαϊκὸς εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι, καὶ καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω».

5. Κανών ΟΑ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων: «Εἴ τις Χριστιανὸς ἔλαιον ἀπενέγκῃ εἰς ἱερὸν ἔθνῶν, ἢ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτῶν, ἢ λύχνους ἄπτοι, ἀφοριζέσθω».

6. Κανών ΣΤ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Τοπικῆς Συνόδου: «Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσεῖναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἵρέσει».

7. Κανών Θ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Τοπικῆς Συνόδου: «Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν εἰς τὰ κοιμητήρια, ἢ εἰς τὰ λεγόμενα μαρτύρια πάντων τῶν αἰρετικῶν ἀπιέναι τοὺς τῆς Ἐκκλησίας, εὐχῆς ἢ θεραπείας ἕνεκα· ἀλλὰ τοὺς τοιοῦτους, ἐὰν ὦσι πιστοὶ, ἀκοινωνήτους γίνεσθαι μέχρι τίνος. Μετανοοῦντας δέ, καὶ ἐξομολογούμενους ἐσφάλθαι, παραδέχεσθαι».

8. Κανών ΛΒ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Τοπικῆς Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἵτινες εἰσὶν ἀλογία μᾶλλον, ἢ εὐλογία».

9. Κανών ΛΓ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Τοπικῆς Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς, ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι».

10. Κανών ΛΔ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ πάντα Χριστιανὸν ἐγκαταλείπειν μάρτυρας Χριστοῦ καὶ ἀπιέναι πρὸς τοὺς ψευδομάρτυρας, τουτέστιν αἰρετικῶν, ἢ αὐτοὺς πρὸς τοὺς προειρημένους αἰρετικούς γενομένους· οὗτοι γὰρ ἀλλότριοι τοῦ Θεοῦ τυγχάνουσιν. Ἔστωσαν οὖν ἀνάθεμα οἱ ἀπερχόμενοι πρὸς αὐτούς».

11. Κανών ΛΖ' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Τοπικῆς Συνόδου: «Ὅτι οὐ δεῖ παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν, τὰ πεμπόμενα ἑορταστικά λαμβάνειν, μηδὲ συνεορτάζειν αὐτοῖς».

12. Κανών Θ' τοῦ Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας: «Ἐρώτησις. Εἰ ὀφείλει Κληρικός εὐχεσθαι, παρόντων Ἀρειανῶν, ἢ ἄλλων αἰρετικῶν; ἢ οὐδὲν αὐτὸν βλάπτει, ὅπότεν

αὐτὸς ποιῆ τὴν εὐχὴν, ἤγουν τὴν προσφορὰν;

Ἀποκρίσις. Ἐν τῇ θεῖᾳ ἀναφορᾷ ὁ Διάκονος προσφωνεῖ πρὸ τοῦ ἀσπασμοῦ. «Οἱ ἀκοινωνῆτοι περιπατήσατε». Οὐκ ὀφείλουσιν οὖν παρεῖναι, εἰ μὴ ἂν ἐπαγγέλλονται μετανοεῖν καὶ ἐκφεύγειν τὴν αἵρεσιν».

Στοὺς πῖθ πάνω Κανόνες θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ:

13. Κανών β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου: «Πάντας τοὺς εἰσιόντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῶν ἱερῶν Γραφῶν ἀκούοντας, μὴ κοινωνοῦντας δὲ εὐχῆς ἅμα τῷ λαῷ ἢ ἀποστρεφόμενους τὴν ἀγίαν μετάληψιν τῆς εὐχαριστίας κατὰ τινὰ ἀταξίαν, τούτους ἀποβλήτους γίνεσθαι τῆς Ἐκκλησίας, ἕως ἂν ἐξομολογησάμενοι καὶ δεῖξαντες καρποὺς μετανοίας καὶ παρακαλέσαντες τυχεῖν δυνηθῶσι συγγνώμης, μὴ ἐξείναι δὲ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις, μηδὲ κατ' οἴκους συνελθόντας συνεύχεσθαι τοῖς μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ συνευχομένοις, μηδὲ μὴ συναγομένοις. Εἰ δὲ φανείη τις τῶν ἐπισκόπων, ἢ πρεσβυτέρων, ἢ διακόνων, ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καὶ τοῦτον ἀκοινωνήτον εἶναι, ὡς ἂν συγγέοντα τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας».

14. Κανών Α' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (ἐπικυρώνει τοὺς Κανόνες τῶν ἐν Λαοδικεῖα καὶ Ἀντιοχείᾳ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἀγ. Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας).

15. Κανών Β' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (ἐπικυρώνει τοὺς Ἀποστολικούς Κανόνες, τοὺς Κανόνες τῶν ἐν Λαοδικεῖα καὶ Ἀντιοχείᾳ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἀγ. Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας).

16. Κανών Α' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (ἐπικυρώνει τοὺς Ἀποστολικούς Κανόνες, τοὺς Κανόνες τῶν ἐν Λαοδικεῖα καὶ Ἀντιοχείᾳ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἀγ. Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας).

Ο Παπισμὸς ἔχει καταδικαστεῖ δογματικά ἀπὸ τουλάχιστον δεκαπέντε (15) Συνόδους, Οἰκουμενικῆς, Αγίας καὶ Μεγάλης ἢ Ενδημούσης, ἐτῶν 879, 1009, 1054, 1341, 1347, 1351, 1441, 1443, 1450, 1484, 1722, 1727, 1838, 1848 καὶ 1895.

Το 1965 ἐγένετο ΠΑΡΑΝΟΜΑ ἡ ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας με τοὺς Παπικούς (με τὸν παραπλανητικὸν ὡς πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους τίτλον «ἄρση ἀναθεμάτων»)

Μπαλαμάντ 1993 στη Μεικτὴ Θεολογικὴ Επιτροπὴ Παπικῶν καὶ Ὀρθοδόξων, διαπιστώνεται ὅτι ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις, ἀλλὰ «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» με ἐγ-

Η ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙΟΥ

κυρα μυστήρια. Ο οικουμενισμός Αναγνωρίζει, μαζί με τον Παπισμό, και τις λοιπές αιρέσεις, Μονοφυσίτες, Παλαιοκαθολικούς, Αγγλικανούς και λοιπούς Προτεστάντες ως Εκκλησίες εντασσόμενες στο «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικὴν και Αποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Σημειωτέον ὅτι ο Μονοφυσιτισμός ἔχει καταδικαστεί ἀπὸ τὴν Δ', Ε', ΣΤ' και Ζ' Οικουμενικὴς Συνόδους και συνεπώς, ὡς προσκρούουσα σε αυτές τις Οικουμενικὴς Συνόδους, εἶναι ἀνίσχυρη ἡ Β' Κοινὴ Δήλωση του Σαρπεζὺ το 1990, ἡ ὁποία διαπιστώνει δὴθεν χριστολογικὴ συμφωνία με τους μονοφυσίτες.

Οι Προτεστάντες ἔχουν καταδικαστεί ἀπὸ τουλάχιστον τρεῖς (3) Συνόδους, Μείζονες Ενδημούσες και Ενδημούσες, των ἐτῶν 1638, 1642 και 1691. Κατὰ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας και κατὰ τὴν Πατερικὴ Θεολογία (ενδεικτικὰ του Ἁγίου Θεοδώρου του Στουδίτη), οὐ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ, κληρικοὶ, μοναχοὶ και λαϊκοὶ, οφείλουν κατὰ τους Κανόνες 31ο Αποστολικὸ και 15ο τῆς Πρωτοδευτέρας, με τελευταῖο χρονικὸ σημεῖο κατ' οικονομίαν διατηρήσεως τῆς κοινωνίας, για ὅσους ἐπιλέξουν τὴν οικονομία, τὴ «συνοδική» εἰσαγωγή τῆς «Παν»αιρέσεως (Ἐπιστολὴ Ἁγ. Θεοδώρου Στουδίτη πρὸς ἠγούμενο Θεόφιλο), ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στις 25-6-2016, ἡμερομηνία φησίσεως τῆς Παναρετικῆς δογματικῆς ἀπόφασης με τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τον λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ὁπότε ἔληξε πλέον ἡ δυνατότητα τῆς κατ' οικονομίαν διατηρήσεως τῆς κοινωνίας για ὅσους εἶχαν ἐπιλέξει τὴν οικονομία και δεν υφίσταται ἐπομένως περαιτέρω δυνατότητα «ΑΧΡΙΚΑΙΡΙΣΜΟΥ»

ΣΤΟ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Κατόπιν των ἀνωτέρω:

α) Οἱ μεν κληρικοὶ οφείλουν να παύσουν το μνημόσυνο τῆς προϋσταμένης τους ἀρχῆς, ἐφόσον αὐτὴ εἶναι Παναρετικὴ στο φρόνημα ἢ συμβιβασμένη με τὴν Παναίρεση.

β) Οἱ δε μοναχοὶ και λαϊκοὶ οφείλουν να παύσουν τὴν κοινωνία με τους κληρικούς, ιερεῖς και ἀρχιερεῖς, ἐφόσον αὐτοὶ εἶναι Παναρετικοὶ στο φρόνημα ἢ συμβιβασμένοι με τὴν Παναίρεση.

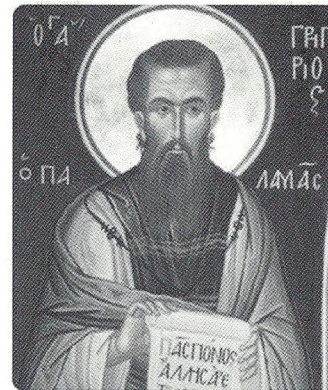
Διαφορετικὰ, «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος και ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος.» [πρὸς Τίτον κεφ. 3, 10-11,]

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ

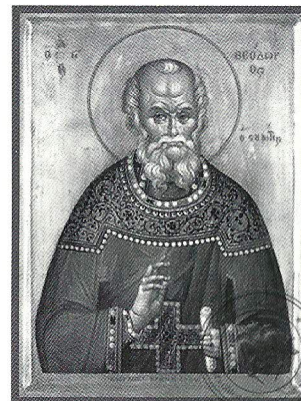
ΟΣΙΟΣ ΓΕΛΑΣΙΟΣ ΕΟΡΤΗ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ

ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ